

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของคนไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งคนไทยต้องใช้ในการสื่อสารทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน ภาษาไทยมีส่วนสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าของชาติไทยทุกๆด้าน ด้วยคุณลักษณะที่สำคัญหลายประการ ได้แก่ ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในการเรียนรู้ เป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรมและค่านิยม และสร้างเอกภาพของชาติและเป็นเครื่องมือเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน ภาษาไทยมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตและการดำรงอยู่ในสังคมของคนไทยเป็นอย่างยิ่ง จึงจำเป็นที่คนไทยทุกคนต้องตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทย ฝึกฝนให้มีทักษะภาษาไทยที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา สาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นสาระการเรียนรู้ที่สำคัญและเป็นภาษาสำคัญที่คนไทยจะได้เข้าใจ อย่างลึกซึ้งและเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ในสาระการเรียนรู้อื่นๆอีกด้วย การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาทักษะภาษา และการประเมินผลที่สอดคล้องเหมาะสมจะช่วยให้การเรียนรู้และการใช้ภาษาไทยของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และสิ่งสำคัญมุ่งให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามควรแก่วัย และเห็นคุณค่าของภาษาไทยว่าสามารถใช้เป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจ มีนิสัยรักการอ่าน รู้จักแสวงหาความรู้และมีเหตุผล แต่ในปัจจุบันคนไทยส่วนใหญ่เกือบทุกสาขาอาชีพขาดความตระหนักในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องตามอักขรวิธีและหลักเกณฑ์ทางภาษาโดยเฉพาะบุคคลที่เกี่ยวข้องกับด้านการศึกษา เช่น ครู อาจารย์ นักเรียน นักศึกษา เป็นต้น

ในบรรดาทักษะภาษาไทยทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะการเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญ เพราะการเขียนเป็นทักษะการสื่อสารที่สามารถถ่ายทอดความคิดความรู้สึกและความเข้าใจของผู้เขียนโดยใช้ตัวอักษรเป็นสื่อให้คนอื่นได้เข้าใจ ดังเช่นอุทัย ภิรมย์รัตน์ (2535, หน้า 95) อธิบายไว้ว่าการเขียนอาศัยตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ในการสื่อสารความหมายแทนเสียงพูด การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะมนุษย์ใช้การเขียนเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึกและความเข้าใจของคนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้อื่นเข้าใจ ผู้เขียนต้องคิดก่อนว่าจะเขียนอย่างไรจึงจะมีความหมายตรงกับความคิดของตน โดยเฉพาะการเรียนการสอนเกือบทุกรายวิชาต้องอาศัยการเขียนเพื่อบันทึกสิ่งที่ได้ฟัง ได้อ่าน และใช้การเขียนเพื่อตอบปัญหา การเขียนจึงเป็นรากฐานสำคัญที่สุดในการเรียนวิชาต่างๆ นอกจากนี้การเขียนยังเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่คงทนและปรากฏเป็นหลักฐานได้ดีกว่าทักษะอื่น

ดั่งที่ อัจฉรา ชีวพันธ์(2545, หน้า 1) อธิบายไว้ว่าการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับประถมศึกษาเป็นการวางรากฐานอันมั่นคงของการเรียนภาษาไทยนั้น จะเป็นการสร้างพื้นฐานที่ดีในการเรียนระดับชั้นสูงขึ้นไป แม้ว่าหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษาจะได้กำหนดคำอธิบายสาระรายวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับการเขียนไว้อย่างชัดเจนและให้ฝึกเขียนอย่างต่อเนื่อง แต่ก็พบว่านักเรียนมีข้อบกพร่องในการเขียนอย่างมาก

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545, หน้า 1) ได้กล่าวว่าการสอนภาษาไทยในปัจจุบันเปลี่ยนแนวคิดไปจากเดิมไม่เน้นการอ่านออก หรือเขียนได้เพียงอย่างเดียว แต่จะเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ และใช้ภาษาในการแก้ปัญหาในการดำรงชีวิตและปัญหาของสังคมเน้นการสอนภาษาในฐานะเครื่องมือของการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง สามารถนำความรู้มาใช้ในการพัฒนาตนเอง นอกจากนั้นยังต้องสอนภาษาเพื่อพัฒนาความคิด ผู้เรียนที่มีความคิดจะต้องมีประสบการณ์และประมวลคำมากพอที่จะสร้างความคิดได้ลึกซึ้งและคิดได้อย่างชาญฉลาดรอบคอบ ขณะเดียวกันการสอนภาษาไทยจะต้องเน้นการรักภาษาไทยในฐานะเป็นวัฒนธรรม และถ่ายทอดวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรคในรูปของหลักภาษาซึ่งกฎเกณฑ์การใช้ภาษา วรรณคดี และวรรณกรรม ผู้เรียนจะต้องมีทักษะการใช้ภาษาได้ถูกต้องสละสลวยตามหลักภาษา อ่านวรรณคดีที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรคและสังสมมายาวนานและอ่านวรรณกรรมต่าง ๆ เพื่อศึกษาเรื่องราวของชีวิตที่จะทำให้โลกทัศน์ของผู้อ่านกว้างขวางขึ้นเข้าใจสภาพสังคมและวัฒนธรรมทั้งในอดีตปัจจุบัน และสังคมในอนาคต และรวมถึงการศึกษาภูมิปัญญาทางภาษาในท้องถิ่นซึ่งวิชาภรณ์สถานองคุณ (2534, หน้า 58) และพัชรินทร์ ธรรมสังวาล (2538, หน้า 70) พบข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนในเรื่องต่อไปนี้คือ "การเขียนสะกดคำ การใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน การใช้ถ้อยคำฟุ่มเฟือยการลำดับความคิดและเหตุผลในเรื่องไม่ดี ตลอดจนการใช้ภาษาไม่สละสลวย" ซึ่งข้อผิดพลาดเหล่านี้เป็นปัญหาการเขียนขั้นพื้นฐาน ถ้านักเรียนไม่ได้รับการพัฒนาในด้านนี้จะส่งผลกระทบต่องานเขียนอื่นๆ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงการสร้างเสริมเจตคติที่ดีแก่ผู้เรียนให้มีความรักและเห็นคุณค่าของภาษาไทยซึ่งแสดงถึงเอกราชและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาติไทยและเห็นความสำคัญของภาษาไทยที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสารในชีวิตประจำวันซึ่งจะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตได้ในลักษณะต่างๆ ทั้งนี้เพราะผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างมีประสิทธิภาพย่อมประสบความสำเร็จตามที่ต้องการและมีสัมฤทธิ์ผลในการสื่อสารได้อย่างดีขึ้น เช่น การเขียนเรียงความประพันธ์ เรื่องณรงค์ (2545, หน้า 112 - 113) ได้ให้ข้อคิดว่าการเขียนบางครั้งย่อมเกิดจากนักเรียนที่มีพื้นฐานของนักเรียนแต่ละคน ด้านหลักการและเนื้อหาของรายวิชาภาษาไทยไม่เหมือนกันโดยเฉพาะการเรียนรู้ ความสนใจ ของแต่ละโรงเรียนที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าต่าง ๆ กัน พบว่ามีนักเรียนเพียงส่วนน้อยที่ชอบเรียนภาษาไทยและเป็นนักเรียนเรียนเก่งในรายวิชาภาษาไทย บางคนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย จึงทำให้การเขียนหนังสือไม่เป็น

การเขียนเรียงความก็ไม่ถูกต้อง และเขียนได้ไม่ดีเท่าที่ควรไม่สนใจ ไม่รักการศึกษาค้นคว้า ไม่รักการอ่านเท่าที่ควรยังขาดทักษะการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ และเด็กนักเรียนเคยชินกับการทำข้อสอบแบบปรนัยมากกว่าอัตนัย ส่งผลให้นักเรียนไม่มีความรู้ในการเขียนเพียงพอนักเรียนขาดความรู้ ไม่มีความคิดในเรื่องที่จะเขียน จะเขียนด้วยความคิดของตนเองไม่ค่อยได้ ต้องลอกเลียนแบบ ลำดับความคิดในการเขียนไม่ได้ ทำให้เขียนเรื่องสับสนวุ่นวาย และไม่สามารถใช้ถ้อยคำหรือสำนวนภาษาให้สัมพันธ์เป็นเรื่องเป็นราวได้ตลอดจนถึงการแสดงพฤติกรรมที่เปื้อนหนายในการเขียนนักเรียนขาดการค้นคว้าหรืออาจไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เขียนเรียงความ

การเขียนการเรียงความเป็นการเขียนประเภทหนึ่งที่แสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด ความเห็น ความเข้าใจตลอดจนความรู้ของผู้เขียนเพื่อให้ผู้อ่านๆ ได้รับทราบ การเขียนเรียงความเป็นการเขียนที่มีรูปแบบและวิธีที่เป็นแบบแผน อาจกล่าวได้ว่า การเขียนเรียงความเป็นการประเมินผลการเรียนรู้ทักษะภาษาไทยของนักเรียนได้มากที่สุด การเขียนเรียงความ ผู้เขียนจะเขียนได้ดีก็ต่อเมื่อมีการพัฒนาความคิด ความเข้าใจเหตุผล ความสามารถในการบรรยายความรู้สึกของตนเองออกมาเป็นภาษาเขียน เมื่อให้นักเรียนเขียนเรียงความ มักจะพบปัญหาอยู่สม่ำเสมอถึงที่พันธุทิพา หลานเลิศบุญ (2539, หน้า 111-112) ได้กล่าวถึงสิ่งที่ครูมักพบในการตรวจเรียงความของนักเรียนสรุปได้ดังนี้ "เขียนสะกดผิดใช้คำไม่ตรงตามความหมาย เขียนประโยคผิดหลักภาษา ใช้คำฟุ่มเฟือยใช้ภาษาพูด ใช้อักษรย่อขาดรูปแบบที่ถูกต้องและเหมาะสม ขาดความเป็นระเบียบเรียบร้อยขาดกลวิธีเขียน ไม่มีความรู้เรื่องที่เขียน ขาดการลำดับความคิด เขียนเนื้อเรื่องสับสนวุ่นวายไม่ต่อเนื่องและไม่ตรงตามชื่อเรื่อง" ซึ่งสอดคล้องกับที่วรรณวิไล พันธุสิดา (2540, หน้า 31) ได้สรุปปัญหาในการเขียนเรียงความว่า "...นักเรียนมีข้อบกพร่องในการสื่อความ การใช้ภาษา การลำดับความคิด รูปแบบการเขียน ทั้งนี้เพราะนักเรียนขาดความรู้พื้นฐานและขาดความคิดในการเขียนจึงทำให้นักเรียนเขียนไม่ได้" และขาดความตั้งใจที่จะเขียนให้ดี การเรียงลำดับความคิดไม่ถูกต้อง และไม่มีโอกาสฝึกทักษะการเขียนนอกเหนือจากในชั้นเรียน" ในงานเขียนทุกประเภทของนักเรียนปัจจุบัน ก่อนลงมือเขียนจะต้องคิดอย่างเป็นขั้นตอนก่อนลงมือกระทำและนำไปใช้เหมาะสมแก่สถานการณ์ และถ้านักเรียนคิดไม่ได้วางแผนการดำเนินการไม่เป็น นำไปใช้ไม่ถูกต้อง ก็ย่อมไม่เกิดผลดี โดยเฉพาะความสำคัญของการเขียนเรียงความนั้น นักเรียนต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ทุ่มเทในการเรียนอย่างเต็มความสามารถ งานเขียนนั้นจึงมีคุณค่า น่าสนใจ ดังที่กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546, หน้า 233) กล่าวว่า ผู้ใดเขียนเรียงความได้ดี ย่อมสามารถเขียนงานประเภทอื่นได้ดีเช่นกัน แต่ถ้านักเรียนเขียนเรียงความไม่ได้ เขียนไม่เป็นก็ย่อมมีผลต่อการเขียนประเภทอื่นๆ ด้วย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาการเขียนเรียงความของนักเรียนและเขียนอย่างถูกต้อง เป็นแนวทางทำให้นักเรียนเข้าใจคิดและสามารถจะนำความรู้ ความคิดไปใช้ในการเรียนได้อย่างถูกต้อง เพราะการเขียนเรียงความเป็นการเขียนบรรยาย

ถ่ายทอดความรู้ความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์ของผู้เขียนสู่ผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ความเพลิดเพลิน และความคิดใหม่ๆ จากการอ่านเรียงความ ปัจจุบันนักเรียนส่วนมากอาจจะมีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน ได้แต่การจะเขียนข้อความบางอย่างออกมานั้นไม่สามารถเขียนได้หรือเขียนถูกต้องตามหลักภาษาไทยได้ เพราะขาดความรู้ความคิดที่จะเขียน ขาดความพร้อมในการฝึกทักษะการเขียน ขาดความคิดริเริ่มและขาดความสามารถในการลำดับความคิดความเข้าใจให้ต่อเนื่องเป็นเหตุเป็นผลกัน

สภาพปัจจุบันปัญหาของนักเรียนโรงเรียนบ้านเขาพลัด ในด้านการเขียนเรียงความพบว่า นักเรียนเขียนเรียงความและขยายเนื้อความได้น้อยมาก มักเขียนวกไปวนมา และได้สาระสำคัญเพียง 2 – 3 ประเด็น ส่วนใหญ่มักจะใช้ภาษาพูดหรือคำเชื่อมความที่ไม่ถูกต้อง หรือบางครั้งจะไม่ใช้คำเชื่อมความ แต่จะเขียนประโยคต่อกันลอย ใช้คำไม่ตรงตามความหมาย ประโยคผิดหลักภาษาใช้อักษรย่อขาดรูปแบบที่ถูกต้องและเหมาะสม ขาดความเป็นระเบียบเรียบร้อย และไม่รู้ว่าจะเรียงลำดับใจความของเรื่องไปอย่างไร ทำให้ความคิดที่ปรากฏในงานเขียนที่ถ่ายทอดออกมานั้นขาดความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ นักเรียนคิดอะไรได้ก็เขียนลงไป ไม่มีการวางแผนในการจัดความคิดให้สัมพันธ์กัน เห็นได้จากการที่นักเรียนตอบคำถามแบบทดสอบที่เป็นอัตนัย การเขียนอธิบายขยายเนื้อความ เขียนแสดงความคิดเห็น หรือเขียนเรียงความตามเรื่องต่างๆ ที่กำหนดให้ จึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนยังขาดความรู้ ความสามารถในการเขียนเรียงความ และนักเรียนยังขาดความรู้ ความเข้าใจในทักษะการใช้ภาษา ทำให้การเขียนเรียงความเป็นเหมือนกับการเขียนรายงานธรรมดา ซึ่งการเขียนเรียงความเป็นสิ่งจำเป็นพื้นฐานสำคัญของการใช้ภาษาเขียนในการเขียนต่างๆ เพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน เมื่อพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะการเขียนเรียงความ และมีปัญหาด้านการเขียนเรียงความก็เห็นความจำเป็นต้องวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะในการเขียนเรียงความ และนักเรียนยังได้ฝึกฝนทักษะความรู้ความสามารถในการเขียน พร้อมการใช้ความคิดและศึกษาหาความรู้ฝึกทักษะการเขียนไปในตัวด้วย ซึ่งนักเรียนจะเห็นแนวทางในการเรียนรู้เกิดความสนใจและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ให้เกิดการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของตนเองให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลยิ่งขึ้นไป

จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะวิจัยและพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเขาพลัด ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี จำนวน 9 คน ให้นักเรียนได้มีทักษะความรู้ความสามารถ และเข้าใจหลักของการเขียนเรียงความ และนำไปใช้ในการเขียนระดับสูงขึ้นต่อไป

คำถามการวิจัย

1. สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเขาพลัด ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี เป็นอย่างไร

2. แนวทางและวิธีการพัฒนา และดัชนีชี้วัดความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเขาพลัด ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี มีอะไรบ้าง

3. จะพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเขาพลัด ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ได้อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเขาพลัด ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี

2. เพื่อแสวงหาแนวทางและวิธีการพัฒนา และดัชนีชี้วัดความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเขาพลัด ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี

3. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเขาพลัด ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตพื้นที่

โรงเรียนบ้านเขาพลัด หมู่ที่ 3 ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระบุรี เขต 1

2. ขอบเขตประชากร

2.1 ผู้มีส่วนสำคัญในการพัฒนา (insider) ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเขาพลัด ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2551 จำนวน 9 คน

2.2 ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (outsider) ในการพัฒนา ได้แก่

2.2.1 ผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนบ้านเขาพลัด	จำนวน 1 คน
2.2.2 ครูประจำชั้นสอนวิชาภาษาไทย	จำนวน 1 คน
2.2.3 ครู	จำนวน 3 คน
2.2.4 ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย	จำนวน 2 คน
2.2.5 ศึกษานิเทศก์สำนักเขตพื้นที่การศึกษาสระบุรี เขต 1	จำนวน 1 คน

3. ขอบเขตเนื้อหา

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ขอบเขตเนื้อหาการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเขาพลัด อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี โดยอาศัยรูปแบบที่สำคัญของการเขียนเรียงความในการดำเนินการวิจัย คือ

3.1 เนื้อเรื่อง

3.2 กลวิธีแต่ง

3.2.1 การวางโครงเรื่อง

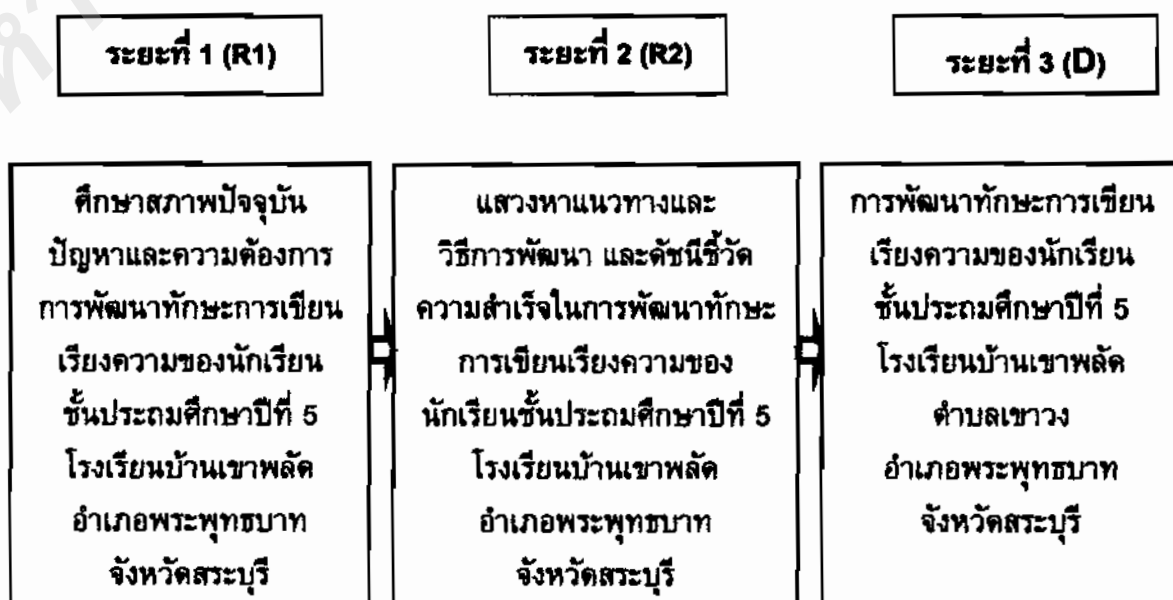
3.2.3 การใช้ภาษา

4. ระยะเวลาในการวิจัย

1 กุมภาพันธ์ 2550 ถึง 10 กรกฎาคม 2551

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเขาพลัด ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ในครั้งนี้จึงเป็นการวิจัยและพัฒนาโดยใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (participatory action research: PAR) เป็นการวิจัยที่เน้นการมีส่วนร่วมอย่างสำคัญจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายในทุกขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนาได้กำหนดการดำเนินงานไว้ 3 ระยะต่อเนื่องกัน ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดเพื่อการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเขาพลัด ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี

นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

การพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความ หมายถึง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเขาพลัด ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี จำนวน 9 คน โดยพิจารณาจากเนื้อเรื่อง และกลวิธีแต่งที่ประกอบด้วย การวางโครงเรื่องและการใช้ภาษา

เนื้อเรื่อง หมายถึง ข้อมูลที่จะนำมาเขียนเรียงความ ประกอบด้วย เลือกข้อมูลและการรวบรวมข้อมูล

กลวิธีแต่ง หมายถึง วิธีการเรียบเรียงเรื่องให้น่าสนใจ การเล่าเรื่องโดยมีการวางโครงเรื่อง และการใช้ภาษาที่ดี

การวางโครงเรื่อง หมายถึง การจัดลำดับ การเริ่มเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการจบเรื่องที่สัมพันธ์กันตลอดเรื่อง

การใช้ภาษา หมายถึง การเลือกถ้อยคำ การเรียบเรียงประโยค การใช้สำนวนโวหารที่เหมาะสมกับการเขียนเรียงความ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. นักเรียนมีความรู้ และสามารถพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความได้ดียิ่งขึ้น
2. การมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญ ครู อาจารย์ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัย ทำให้นักเรียนพัฒนาทักษะเขียนเรียงความมีความสมบูรณ์ เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น
3. นักเรียนนำทักษะการเขียนเรียงความไปใช้ในระดับสูงขึ้น พร้อมผู้ที่มีความสนใจในการเขียนเรียงความ สามารถศึกษาและนำแนวทางการพัฒนาทักษะเขียนเรียงความไปใช้ในสถานศึกษาหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องได้